

## MŰLEÍRÁS

### Áttűnés

Orosz Fanni

Szegedi Tudományegyetem, Juhász Gyula Pedagógus Képző Kar

Témavezető: Roskó Gábor, tanszékvezető egyetemi docens

A 2013. évi Művészeti Diákköri Konferenciára készült pályamunkám egy 40 x 40 cm vászonra készített festmény. A munkám címe áttűnés, amely reflektál a kép keletkezésekor jelenlevő érzelmi állapotomra. Akrillal készült, hogy érzékeltesse a lélek finomabb mozzanatait, a transzformációt. A kép keletkezésénél számomra fontos volt, hogy összehangoljam a főleg elsődlegesen ösztönösen történő momentumokat, gesztusokat tudatosabb történésekkel, egyaránt amiből későbbiekben összeáll a kép. A képem komponálása a tudatosabb funkciót elégíti ki, majd a színhasználat a festés során az ösztönösségből átalakul, tudatosabbá válik. A festék rétegek különbségével, idegen anyagok használatával, más textúra hozzáadásával igyekeztem érzékeltetni egyfajta szellemiséget. A különböző felületek, a festék kezelése, gesztus használat különbségével ezeknek egységesítésével foglalkoztam e munkámon belül. Érdekesnek találtam más felületek egymás mellett működését szemlélni, ezen belül a homogénebb és a vastagabb festékrétegek találkozását, koherenssé válását.

Fontos volt számomra a személyes hangulat megjelenítése a komponálás fontossága mellett, egyfajta létvízió megjelenítése.

Továbbá érdekelt még a vonal szerepe a folt gesztusok mellett, és e kettő találkozása a vásznon, hogy ne szakadjanak el egymástól illetve, hogy a vonal egyfajta ritmust és konkrétumot adjon a sejtelmesebb áttetszőbb felületeknek. Kombinálni próbáltam a tisztán geometrikus - egyszerű vagy bonyolultabb - formát a geometriailag lerajzolhatatlan formával.

Nonfiguratív képalkotásban gondolkodtam, hogy a felület kapjon hangsúlyt és azzal érzékeltessem a kép hangulatát, és ez által ne vonja el a figyelmet olyan nagymértékben egy-egy konkrétabb motívum.

A komplementer színhasználatot a szélsőséges érzelmek, a kontrasztok megjelenítésének fontossága indukálta.

A vörös-zöld komplementer színhasználat között az átmenet/áttűnés érzékeltetésére, a balansz megtartása érdekében, és egyben a harmonikusabb kép kialakítása miatt nagy szerepet játszott a lilás-kékes színek használata. A narancssárga szín a reményt jelképezi számomra. A plasztikusabb formákkal való játék a felületen az organikus jelleg megerősítését jelenti. E formák plasztikusságának hangsúlyozásával ábrázoltam a kép kivetülését, életre kelését a képen kívüli külső valóságban egyaránt. Szerettem volna, ha a képfelület interakcióba lép a képen kívüli környezettel és ezt a plaszticitással próbáltam tükrözni.

Ami a motívumok használatát illeti a képen belül elsősorban a leglényegesebb motívumként az emberinek tűnő zöldes alakot említeném. Az alak szimbolizálja a kép keletkezésekor átélt érzelmeim kivetülését, megszemélyesítését, az érzelmek transzformációját. Másodlagos motívum az alak felett látható szikla, ami stabilitást fejez ki, jelentése mellett kompozíciós szereppel is bír. A háromszög, kör, négyzet motívum megjelenítése mögött a formák mindenkor alapvető jelentése köszön vissza, nem állt szándékomban új szimbólumokat teremteni e formákkal. Azaz a négyzet; az anyagi világ, a kör; a teljességet; és a háromszög; a szellemiséget jelképezi. A geometrikus formák jelentésük mellett másodlagos funkcióként kompozíciós szereppel is bírnak. A három forma háromszöget alkot, ha összekötjük őket, az elhelyezésük között lévő tér a képnek levegőt ad és képi játéknak is lehet tekinteni.

Az elemek megjelenítését is fontosnak tartottam, mint esszenciális összetartó erőt, legfőképpen a tűz elem, majd a föld, és minimális víz elem található a kép elemi összetételében. A lebegésről és az érzelmek szilárdra válásáról, elemek keveredéséről, keresésről szól számomra a kép. Természetesen egyfajta igazság kereséséről szól, ami folyton változik, az alak szimbolizálja ezt a fajta igazságot, ami folyamatosan átalakul, mint egy asztrálest jelenik meg a képsíkon. Illetve egy filozofikusabb megközelítés is bennem volt az alkotás folyamán, miszerint látszatot festek, amiben az érzelmek igazi léte el van rejtve, és csak a kivetülés látszik, amiből összeáll, a kép az valahol egy másik dimenzióban a képen kívül létezik, akár egy megélt élmény akár hangok sokasága. Mint ahogy Platón gondolatai is erre reflektálnak, miszerint „látjuk az árnyékokat, és nem látunk

semmi egyebet; az árnyékokat úgy tekintjük, mintha maguk a dolgok volnának, pedig a dolgok valahol messze kívül vannak, és mi nem ismerjük őket.”

Munkáim során, természetesen ennél is, rendkívül fontos, hogy a befogadóból valami érzelmi hatást váltson ki a kép, és a befogadó, még ha nem is élheti át azt az élményt, amit én, akár a festés akár a folyamatot indukált érzelmet, mégis valamilyen szinten kerüljön egyfajta kapcsolatba a képpel és történjen valami több mint egy objektív külső szemlélődés. Folyamatos kihívás számomra, hogy az anyag és én mit tudunk létrehozni, az anyaggal való kapcsolat, az anyagkezelések kipróbálgatása mindig új terepre vezet, és próbálom beépíteni munkáimba a levont következtetéseket, tanulni belőle. Egy sajátos belső világot mutatok meg ezzel a munkámmal. Önmagam megtalálása inspirálta, és inspirálja mindig is az alkotást, valahova mindenképp haladok ezzel és épül a belső birodalmam, ahol van még mit felfedeznem. Fontosabb számomra a bent, mint a kint, és ez visszaköszön képeimen is. Egyféle belső meditáció is a festés, amikor elkezdem nem szabad gondolkodnom, szükséges egy jó pár ecsetvonást húznom, hogy lenyugodjak, és kikapcsoljak, ráhangolódjak később a tudatos munkára. A belső csend megfestése motivál általában, vagy pedig egy dinamika, amiben több káosz található. Ez esetben halkabb zene, lüktetés képzelhető el inkább, de némi csenddel övezve.

Általában nem szeretek címet adni képeimnek, hogy ne korlátozzam a befogadót, és ez által mélyíthetem a képek által átélt belsőségesebb utazásokat. Nyitott kaput szeretnék, hagyni minél inkább a befogadó számára a médiummal való kapcsolat kialakításához. De ez esetben egyértelműen tudtam, hogy ennek van címe és felvette az áttűnés címet.